

[Kai Moltke.]

udvidelse af det fremsatte forslag til folketingsbeslutning med de punkter, som jeg her har oplæst.

Frode Jakobson: Jeg mener, at det er en lykkelig udvikling, som er i gang, med en løsning af de stivnede fronter i Europa, en begyndende opløsning af de alt for hårde blokke. Det mener jeg at vi har grund til at være glade for, og at vi derfor også må gøre alt, hvad vi kan, imod alt det, der hæmmer den udvikling; det tror jeg nok vi er enige i.

Spørgsmålet er, hvad vi kan bidrage til en sådan løsning.

I Vesteuropa er man optaget af at vinde de østeuropæiske lande ud af Sovjetunionens hårde favntag. Man skal ikke bilde sig ind, at man kan gøre en indsats på det område, hvis man ikke samtidig gør det helt klart, at man ikke er enig med Vesttyskland, når Vesttyskland nægter at anerkende de landes grænser, hvad enten der er tale om Polens eller om Czekoslovakiets. Man får aldrig løsnet Polen fra Ruslands favntag, så lang tid Polen ryster af angst for tyske krav. Vi kan mene, at den forskrækkelse er uberegtiget, og at der ingen tyske krav stilles, men bare det, at man ikke vil anerkende grænserne, må skabe utryghed med de erfaringer, man i de lande har i forbindelse med Tyskland.

Udenrigsministeren mente, at det var et spørgsmål om en modning i det vesttyske folk, at den modning skulle have lov til at gå sin gang, og at vi ikke burde forstyrre den. Jeg mener, det argument er et tveægget sværd; det kan lige så godt siges omvendt. Der skal nok være tyskere, og mange af dem, som vil føle sig krænkede over, at Danmark udtrykker en mening. Jeg tror ikke, det først og fremmest er disse tyske kræfter, vi skal støtte os til; men det er lige så klart, at der findes andre kræfter i Tyskland, både inden for socialdemokratiet og i endnu mere udtalt grad inden for FDP, som vil hilse sådanne udtalelser fra udlandet, fra det demokratiske udland, som en hjælp. Man kan citere udtalelser af den ene slags, og man kan citere udtalelser af den modsatte slags; derfor kommer man ikke så forfærdelig vidt med det.

Det er blevet hævdet her fra forskellig side, at bag ved et sådant forslag som det, der er fremsat, må der ligge en manglende erkendelse af den bevægelighed, som virkelig er i gang i Vesttyskland. Jeg ved ikke, om de, der stiller forslaget, ikke har indset, at den bevægelighed er til stede, men én ting kan man i hvert fald sige, at sådan kan man ikke slutte. Det spørgsmål, der kan rejses, er, om et sådant initiativ hæmmer den bevægelighed eller det fremmer den bevægelighed. Hvis man ser på det radikale partis stilling før, så har det været ganske klart, at det mente, at et sådant initiativ udefra, sådan et skub udefra, ville fremme den bevægelighed. I dag er der ligesom en tendens til at sige: nej, det vil bremse den.

Disse stivnede fronter er en fare. Jeg mener, det er en lykke, hvis et lille land som Danmark kan yde noget som helst, og derfor må jeg sige, at jeg fandt det som noget glædeligt midt i alt det sørgelige omkring det sidste valg, at vi fik en statsminister, som klart var gået ind for, at Danmark skulle tage et initiativ over for Vesttyskland. Jeg var derfor meget forbavset ved at læse regeringens erklæring for en uges tid siden. Jeg har foretaget et eksperiment med den erklæring. Jeg har prøvet på, hvor der står „den danske regering“, i stedet for at indsætte „den tyske regering“, og hvilket mærkeligt resultat når man ikke til! Man når til det resultat, at så passer pengene også. Man kunne akkurat lige så godt sige „den tyske regering“. Kun ville tyskerne nok have sagt „fredstraktat“, hvor den danske regering siger „sikkerhedsordning“; men det er bare et spørgsmål om sprogbrug. Man kunne derfor slutte, at efter en kort udflugt er den danske regerings stilling i dag 100 pct. identisk med den tyske regerings, og det er der nogle der kan synes er godt; men det kan i hvert fald ikke samtidig være en tilskyndelse til tyskerne til at ændre deres standpunkt, at vi meddeler, at vi er 100 pct. enige med dem. Statsministeren, som desværre ikke er til stede, må være klar over, at mange stemmer er gået til det radikale parti på det grundlag. Jeg er vis på, at statsministeren som den ærlige mand, jeg ved han er, føler disse stemmer som noget, der brænder i lommen i dag, som noget, man